

og Hjørring Amt, som en Stutterikommission vilde kjende værdig til første Præmie. Jeg seer derfor ikke saa stort paa den af det ærede Udvalg gjorte Forandring om at tage et Beløb af det, der i Lovforslaget er betegnet „for Hingste“ og lægge det over paa et andet Sted. Med Hensyn til Kreaturer stiller det sig noget gunstigere. Vi løb ganske vist Fare for, at vi en skjønne Dag skulle staa med en Race, som hverken var det Eine eller det Andet, men taktet være at vi i Tide fik Dinene op, eksisterer der nu saa mange gode, rene Raceer, baade af jydsk og af fremmed Blod, at vi kunne vente os det bedste Resultat. Det kan selvfølgelig heller ikke ske uden store penuniere Offre fra Private, og vi kan derfor ikke være taknemlige nok for den store Hjælp som ydes Opdrætterne gjennem det her foreliggende Lovforslag. Dog, mine Herre! Det vilde altsammen være saare godt; men jeg er overbevist om, at det ikke gjør den Nytte, der tilsigtes, naar der ikke vedtages en Bestemmelse, som jeg synes passende kunde tilføies § 1 i Lovforslaget og som skulde gaa ud paa, at de stadelige Dyr, man kunde ligefrem kalde dem Kreaturer, som skade Hesteavlens Udvikling, umuliggjøres. Økonomi er en udmærket god Ting, men Økonomi anvendt paa urette Sted virker overordentlig skadeligt, og det er desværre en sorgelig Kjendsgjerning, at der er mange Opdrættere, der benytte et ligefrem slet Individ af Handyr fremfor at benytte et godt Handyr, naar det første tilbydes for en ringe Betaling, i Tydskland har man en Lovparagraf, som priser ganske overordentlig derude, og den siger, at det er under overordentlig stor Mulkt forbudt en Hingsteier udenfor sin egen Besætning at benytte til Avl en Hingst, som ikke er erkjendt præmie-værdig eller stutteridugt af Stutterikommissionen. En saadan Bestemmelse vilde jeg gjerne have tilføiet til § 1. Jeg er overbevist om, at hvis jeg havde havt Veilighed til at fremkomme med denne Bemærkning ved 1ste Behandling, vilde det ærede Udvalg have taget Hensyn dertil. Muligvis kan der tages Hensyn til den paa et senere Stadium. Jeg veed ikke, om det kunde gjøre sin Gavn, at der for Dyrenes Bedkommende blev indført den samme Bestemmelse, men det har nu ikke saa megen Betydning. Jeg kan godt forstaa, at en saadan Bestemmelse vil møde megen Modstand hos mange Mennesker, thi der er mange Mennesker, der have en betydelig Indtægt af saadanne flette Individer, men jeg er overbevist om, at den langt overveieende Del af Opdrætterne vil være taknemmelig for en saadan Bestemmelse, og

skulde den ikke kunne blive til Lov nu, nærer jeg dog den Overbevisning, at den kunde Sans hos Befolkningen vil fatte den store Betydning, en saadan Bestemmelse vil have, og den vil fremtvinge den tidlig eller sildig.

Judenrigsministeren (Jagerslev):

Jeg vil nødig komme ind paa det den ærede sidste Taler (Steele) var inde paa. Jeg erkjender fuldkommen, at det er højt sørgeligt, naar man bruger Individer til Avl, som ikke fortjene at bruges, ikke med Nytte kunne bruges, men det vilde være et meget stærkt Indgreb at sige, at et saadant Dyr skulde ufsadeliggjøres, hvad det ærede Medlem mente. Det kan være, at man kunde gjøre det ved en Mulktbestemmelse, som man har andetteds, men det vil være vanskeligt at røre ved den Slags Forhold. Jeg kan ikke sige, at det Vidnesbyrd, som det ærede Medlem aflægger, er et godt Vidnesbyrd for Sans for god Avl, Avl, som betaler sig her i Landet. Det samme gjælder en anden Taler (Casperen), som paastod, at have været med til at præmiere Dyr, som vare af en højt miserabel Bestaafenhed. Jeg tror ikke, at jeg her oversætter det ærede Medlems Udtryk for frit. Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar Staten giver Tilskud til Præmier, er det en absolut Forudsætning, at Dyrene, der faae Præmierne, i og for sig ere præmie-værdige, thi det er utvivlsomt urigtigt at tage Statens Bidrag og udbede det til Præmier til Dyr, der ikke ere præmie-værdige; præmie-værdige skulle Dyrene være. Overfor det ærede Medlem (Hauerslev), som udtalte, at Bestemmelsen om, at Adskillen af Præmier for yngre og ældre Dyr først er indført i 1880, og altsaa udtalte det Modsatte af, hvad jeg har udtalt, nemlig, at den var af en tidligere Dato, skal jeg oplæse et Par Linier af Loven af 1862. Det var først da, man kunde komme med Bestemmelser i denne Retning; thi det var først da, at man indførte Hingstestuer. De første Linier af Loven lyde saaledes: „Til Uddeling af Præmier for de bedste Tillægsdyr af Hopper, to- og treaars Hingste, Kvæg, Faar og Svin, samt for Biavl udredes o. s. v.“ Hvis det ærede Medlem vil se, hvad der ligger i disse Ord, vil han ikke holde fast ved, at det var først ved Loven af 1880, man kom ind paa den Vej, som jeg ogsaa ønsker fortsat, og som jeg nægtelig vil anse for et Tilbagefridt at fravige. Det ærede Medlem nævnte en bestemt Mand, nemlig Konsulent Jensen, der